

ת"פ 4377/09 - מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א נגד ד. א.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4377-09 מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א נ' א.
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א
ע"י ב"כ עו"ד מורן אפרים
נגד
ד. א.
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שמואל פלישמן
הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, על זיכוי הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקיי:

1. כתב האישום שלפניי מחזיק ארבעה אישומים שעניינם עבירות אלימות פיזית ואלימות מילולית, שעל פי הנטען ביצע הנאשם בין התאריכים אוקטובר 2007 ועד 5.2.08, על רקע מערכת יחסיו המעורערים עם מי שהייתה בת זוגו באותה תקופה הגב' ק. א. (להלן: "המתלוננת").

בעקבות תלונות המתלוננת נגד הנאשם הורחק הנאשם מממנה ונאסר עליו יצור עמה קשר ישיר או עקיף, ועל פי המיוחס לו בכתב האישום, גם הפר את תנאי ההרחקה.

הכול כפי שיפורט להלן:

א. על פי המתואר באישום הראשון, בתאריך 21.1.2008, בביתם ב... (להלן: "הדירה"), על רקע ויכוח, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שזרק לעברה את הטלפון הנייד, אשר פגע בה והתנפץ על הרצפה, תפס בידה, טלטל אותה ונתן לה מכה בעורף. כשהצליחה המתלוננת להשתחרר מהנאשם, ברח מהבית עם ילדיה (להלן: "אירוע התקיפה").

באותו אישום מוסיפה המאשימה ומתארת כי במספר הזדמנויות, בתאריכים שאינם ידועים במדויק למאשימה, בתקופה שבין חודש אוקטובר 2007 לבין ה-27 בינואר 2008, איים הנאשם על המתלוננת, בכך שאמר לה שיזרוק אותה ואת ילדיה מהבית, וזאת בכוונה להפחידה (להלן: "**אירועי האיומים**"), כשבתאריך 20.1.2008, או בסמוך לכך, איים עליה הנאשם בכך שאמר לה שאם יראה גבר מתקרב אליה הוא ירה בה, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה (להלן: "**אירוע האיום**").

ב. על פי המתואר ב**אישום השני**, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש אוקטובר 2007, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שנתן לה סטירה בלחי (להלן: "**אירוע התקיפה הנוספת**").

ג. על פי המתואר ב**אישום השלישי**, בתאריך 22.1.2008 אסר בית משפט השלום בתל השופטת אביב על הנאשם להתקרב לבית בו מתגוררת המתלוננת, ב....., מעבר למרחק שיקטן מ-200 מטר, וזאת למשך 30 יום מיום מתן ההחלטה, וכן אסר עליו ליצור עמה קשר, בעקיפין או במישרין, במשך אותה תקופה (להלן: "**ההוראה החוקית**").

בתאריך 27.1.2008, על פי הנטען, הפר הנאשם את ההוראה החוקית בכך שהגיע לדירת המתלוננת, בניגוד להוראה החוקית, בשעה שהמתלוננת לא נמצאה בדירה, נכנס פנימה ושהה במקום עד שהמתלוננת הזמינה משטרה (להלן: "**אירוע הפרה ראשונה**").

למחרת, בתאריך 28.1.2008 הפר הנאשם, על פי הנטען, פעם נוספת את ההוראה החוקית, בכך שהתקשר אל המתלוננת בניגוד להוראה החוקית ואמר לה: "**נו, רצית שאני איעצר, לא עשו לי כלום**" (להלן: "**אירוע הפרה שנייה**").

ד. על פי המתואר ב**אישום הרביעי**, בתאריך 4.2.2008 התקשר הנאשם אל מקום עבודתו של א. ו., אביה של המתלוננת (להלן: "**המתלונן**"), ואיים עליו בכך שאמר לו "**אתה תקבל מלחמה, אתה תקבל את הילדה שלך חתיכות**", וזאת בכוונה להפחידו (להלן: "**אירוע האיום הראשון על המתלונן**").

בתאריך 5.2.2008 בשעה 16:00 לערך, התקשר הנאשם אל המתלונן ואיים עליו בכך שאמר לו שהוא בדרך לביתו, ויעשה בלגן, ישבור את הדלת, יכנס הביתה ויעשה ברדק בשכונה ויגיד לכולם שהם משפחה של גנבים זזונות, וזאת בכוונה להפחיד את המתלונן או להקניטו (להלן: "**אירוע האיום השני על המתלונן**").

על כל אלה מייחסת המאשימה לנאשם את ביצוען של העבירות כדלקמן:

א. 2 עבירות של תקיפת בן זוג, על פי סעיף 379 + 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**")

ב. 2 עבירות של איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. עבירה של הפרת הוראה חוקית, על פי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

2. הנאשם, בתשובתו לאישום, כפר, באמצעות ב"כ, בכל האישומים והמעשים, שיוחסו לו בכתב האישום, והתייחס בכפירתו לכל אחד מהם, בין אם על דרך פירוט טענותיו ובין אם באופן כללי, כדלקמן:

א. בהתייחס **לאירוע התקיפה**, הודה שהיה בזמן ובמקום המתוארים בכתב האישום, הודה שזרק את הטלפון הנייד שלו וכי הוא נשבר, אך כפר בתקיפת המתלוננת. לדבריו זרק את המכשיר לאחר שהמתלוננת צילמה אותו באמצעותו ולאחר שבעקבות בקשתו ממנה למחוק את התמונה היא קיללה אותו. לטענתו, המתלוננת עזבה את הבית ללא קשר למעשיו.

ב. בהתייחס **לאירועי האיומים** כפר הנאשם כפירה כללית.

ג. בהתייחס **לאירוע האיום** כפר הנאשם בביצוע המעשה והוסיף שכלל לא נחקר על אירוע זה.

ד. הנאשם כפר כפירה כללית **באירוע התקיפה הנוספת**.

ה. בהתייחס **לאירוע ההפרה הראשונה** הודה הנאשם כי בית משפט השלום אסר עליו להתקרב לבית שבו מתגוררת המתלוננת, אך טען שבהחלטה נכתב שהאיסור הוא להתקרב לבית בו היא מתגוררת כיום. לדבריו, נודע לו מאחותו שהמתלוננת עוברת להתגורר בבית אביה וכי הם לוקחים את הדברים מהבית. רק לאחר שוידא שהמתלוננת לא גרה שם ושהדירה ריקה נכנס למקום כדי לקחת את בגדיו. לטענתו, גם השוטרים הבחינו בכך שהבית היה ריק.

ו. בהתייחס **לאירוע ההפרה השנייה** כפר הנאשם בכל המיוחס לו בקשר לאירוע זה.

ז. בהתייחס **לאירוע האיום הראשון על המתלונן**, הודה הנאשם שהתקשר למתלונן, אך כפר שאיים עליו באותה שיחה. לטענתו, התקשר אליו כדי למסור לו הזמנות לדיונים בבית המשפט לענייני משפחה ברמת גן, לאחר שהבין שהמתלוננת נמצאת אצלו.

ח. בהתייחס **לאירוע האיום השני על המתלונן**, הודה שהתקשר אליו למחרת פעם נוספת, לאחר שקיבל את הזימון לבית המשפט ונמצא עם אדם נוסף, שהיה אמור למסור למתלונן את הזימון לבית המשפט, אך המתלונן הודיע להם שהוא לא יפתח בפניהם את הדלת ואינו מוכן לקבל את ההזמנה.

3. מטבע הדברים עבירות האלימות והאיומים במשפחה מתבצעות בדרך כלל בד' אמות ביתם של בני הזוג, שלא בנוכחות עדים, בלי שעין זרה עדה למתרחש בין בני הזוג ומשכך, ברוב המקרים, רב הנסתר על הגלגל, כשבפני בית המשפט ניצבים השניים, זו מול זה ולהיפך, ובפי כל אחד מהם גרסה הסותרת את גרסת רעותה, כשעל השופט היושב בדיון להכריע בין הגרסאות השונות, כשזה טוען בכה וזה בכה.

אמנם אין מניעה להרשיע נאשם בביצוע עבירה על יסוד עדות יחידה, אך זו חייבת להיות ללא רבב, שמהימנותה

אינה מוטלת בספק, קוהרנטית ומשתלבת בתוך הקשר והדבק נסיבות העניין.

על בסיס כללי מהימנות אלה, נבחן, את גרסאות המתלוננת לאישומים אליהם התייחסה בעדותה, ומשקלן, ואת גרסאות המתלונן, לאישומים אליהם התייחס בעדותו, ומשקלן, אל מול גרסת הנאשם לאישומים אלה, על פי סדר האירועים, המפורטים לעיל.

4. אירוע התקיפה באישום הראשון -

אין מחלוקת כי הרקע לאירוע הוא בקשת הנאשם מהמתלוננת להסיר תמונה שהעלתה למכשיר הטלפון הנייד שלו.

אין גם מחלוקת שהמתלוננת סירבה לעשות כן, בין אם כטענתה שהוא "מאד לא יפה ביקש ממני... הוא ציווה את זה בצורה לא יפה ולא נעימה" ובין אם כטענת הנאשם, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, לפיה המתלוננת לא רצתה להוריד את התמונה, שביקש ממנה להסירה, לאחר שהראתה לו "תמונה מעוותת שהיא צילמה אותי בטלפון", כעדותו בבית המשפט, או תמונה שצילמה ובה הוא נראה שיכור, כפי שמסר בהודעתו במשטרה.

המחלוקת היא לגבי תגובתו של הנאשם.

לטענת המתלוננת, בעקבות סירובה להסיר את התמונה, קילל אותה הנאשם, זרק עליה את מכשיר הטלפון הנייד שפגע בישבנה, קם, התחיל לטלטל אותה, כופף את ידה לאחור ונתן לה מכה בעורף.

לטענת הנאשם, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, כעס על סירובה של המתלוננת להיענות לבקשתו למחוק את התמונה ולכן זרק את הטלפון הנייד על הרצפה, הא ותו לא. על פי גרסתו לא זרק את הטלפון הנייד לעבר המתלוננת, לא נגע בה ואף לא התקרב אליה, וכדבריו "אפילו הייתי במרחק ממנה".

על פי גרסת הנאשם מעשיה של המתלוננת במועד האירוע, בתאריך 21.01.08, הזמנת המשטרה והגשת התלונה, לא היו אלא מניפולציה לצורך הוצאתו מהדירה, כדי להכשיר את הקרקע לביקור של חוקר מחברת עמידר, שנקבע לתאריך 22.01.08, בעקבות בקשתה לסיוע בשכר דירה, כאם חד הורית.

לחיזוק גרסתו הצביע על העובדה שהמתלוננת פינתה את כל בגדיו מהדירה, מיד ובסמוך להגשת התלונה ובעיקר על שני מכתבים שהתקבלו מהאגף לסיוע בשכר דירה בחברת עמידר, האחד מה-25.7.13 והשני מתאריך 14.8.13

מהמכתבים ניתן ללמוד שהמתלוננת אכן הגישה בקשה לקבלת סיוע בשכר דירה, וצירפה לבקשתה חוזה שכירות בין התאריכים 8.11.07 - 14.11.08. בעקבות פנייתה אף קיבלה סיוע עבור החודשים 11/2007 - 5/2008 על פי תעודת זכאות של משפחה חד הורית.

נתון נוסף רלוונטי שעלה מהמכתבים הוא שבתאריך 22.1.08 הגיע לדירה חוקר שעובד עבור משרד הבינוי והשיכון, "לאחר שתיאם עם הגברת ק. א. את הביקור".

חשיבותו של נתון זה הוא לצורך קביעת מהימנותה של המתלוננת, שבתשובה לשאלת ב"כ הנאשם האם ידעה שלמחרת האירוע היה אמור להגיע נציג של חברת עמידה השיבה - "ממש לא", אף שאישרה כי לאחר שהנאשם נעצר, בתאריך 21.1.08, סילקה מהדירה את כל חפציו של הנאשם.

קיומו של מניע אפשרי להגשת התלונה נגד הנאשם, כשברקע לכאורה הצגת מצג כוזב בפני חברת עמידר כאילו היא מתגוררת בגפה עם ילדיה, כאם חד הורית, בעוד שהתגוררה כל אותה עת עם הנאשם, מקימה לפחות ספק במהימנות גרסתה ספק הפועל לטובת הנאשם.

לכל אלה ניתן להוסיף גם את התרשמות שוטר הסיור רס"ר אורן בוואני, שהגיע לדירה, סמוך לאחר שהמתלוננת התקשרה ודיווחה על אירוע אלמ"ב, וציין בדוח הפעולה שערך "הבית נראה מסודר ולא הבחנתי על סימני אלימות על האישה".

5. אירועי האיומים באישום הראשון -

כאמור, המאשימה מייחסת לנאשם באופן כללי, ללא עיגון בזמן או בנסיבות, כי במספר הזדמנויות השמיע כלפי המתלוננת איומים לזרוק אותה ואת ילדיה מהבית.

אין מחלוקת שמדובר בעדות כבושה וכי לראשונה התלוננה על כך בעת הגשת התלונה על אירוע התקיפה באישום הראשון, בתאריך 21.1.08.

ניתן לקבל כמהימנה גם תלונה כבושה של אישה נגד בעלה על עבירות אלמ"ב ו/או איומים, להבין את הנסיבות לכבישה ואף את הנסיבות שהובילו בסופו של יום לחשיפת כל האירועים, גם אלו מהעבר עליהם לא התלוננה בזמן אמת.

דא עקא בעניינינו לא זו בלבד שהתלונה הייתה כבושה ונמסרה בנסיבות עליהן עמדתי לעיל והבעתי את דעתי לגבי מהימנות, בהתייחסי לאירוע התקיפה, גם בעדותה לפניי, לא סיפרה המתלוננת מיוזמתה על אירועי האיומים ועל אף ניסיונות חוזרים ונשנים של ב"כ המאשימה לדובבה לספר מה עוד היה ביניהם מעבר לאירועי האלימות הפיזית, עליהן העידה, ועל אף שקראה את הודעתה במשטרה, טרם עלתה להעיד, לא הצליחה המתלוננת לספר ולו על מקרה איומים אחד, לפני שזיכרונה רוענן על ידי ב"כ המאשימה מתוך הודעתה במשטרה.

עדותה של המתלוננת, ככל שהיא מתייחסת גם לאירועי האיומים, הינה עדות יחידה, שגם לאחר שזיכרונה רוענן לא היה בכך כדי להכניסם לקונטקסט מסוים, ללא תיאור הנסיבות שהובילו לטענתה להשמעת האיומים עליה, באופן שלא רק אינו מאפשר להתגונן בפניהם, אלא אף מקשה על קביעת ממצאי מהימנות.

6. אירוע האיום באישום הראשון -

גם על אירוע זה, כמתואר בכתב האישום, סיפרה המתלוננת רק לאחר שזיכרונה רוענן.

בעדותה סיפרה כי קרוב משפחתו של הנאשם א. ח. "שמע את הנאשם מאיים עלי" שאם הוא יראה אותי עם גבר אחר בבית, הוא יירה בי... הוא היה בבית הוא שמע"

דא עקא במהלך החקירה במשטרה נשאלה המתלוננת על ידי החוקרת זוהרה טולדו מה יודע א. ח. לספר במשטרה והשיבה ש"הוא לא ראה כלום מהאירוע רק יודע שהוא שותה הרבה אלכוהול ומתמסטל..." ולא הזכירה ולו במילה את טענתה כי היה נוכח בעת שהנאשם איים עליה.

כתוצאה מגרסתה זו, בפני החוקרת, לא זומן מר ח. לחקירה וממילא אין בפנינו את גרסתו לאירוע, שעל פי טענת המתלוננת בעדותה - נכח בו ושמע את האיומים, שלדבריה, הטיח בה הנאשם.

אל העובדה שהמתלוננת לא סיפרה על אירוע זה מיוזמתה, בצורה קולחת ובשטף, בעת מסירת עדותה לפניי, והצורך שהתעורר לרענן את זיכרונה, יחד עם העובדה שלא סיפרה לחוקרת טולדו על נוכחותו של א. ח., בעת השמעת האיומים, כטענתה, מתווסף מחדלה של המשטרה, שלא חקרה את הנאשם על אירוע זה ולא ביקשה את תגובתו וגרסתו לנטען נגדו, סמוך לאירוע.

על השלכות מחדל זה יפים דבריה של כב' השופטת ד. רייך שפירא בת.פ. 6967/03, מ"י נ' אפרים יצחק ואח'.

באותה החלטה הגיעה כב' השופטת רייך שפירא למסקנה "שהעדר חקירה פגעה בזכויותיהם של הנאשמים פגיעה של ממש, שיש בה לגרום להם לעיוות דין" ומשכך ביטלה את האישומים ככל שהם נגעו לאירועים עליהם לא נחקרו במשטרה.

משקלו של מחדל זה, המהווה פגיעה של ממש בזכותו של הנאשם לפרוש הגנתו, בזמן אמת, ולהתגונן כראוי, כשהוא נלווה לנסיבות מסירת גרסת המתלוננת, בהקשר לאירוע זה, הן במשטרה והן לפניי, פועל לטובת הנאשם.

7. אירוע התקיפה הנוספת באישום השני -

במועד הגשת התלונה על אירוע התקיפה שבאישום הראשון, קרי: בתאריך 21.1.08 סיפרה המתלוננת גם על כך שבמועד כלשהו בחודש אוקטובר 2007 תקף אותה הנאשם בכך שסטר על לחיה .

בעדותה בבית המשפט אף הרחיבה מעבר למתואר בלאקוניות בכתב האישום כשעייגנה את סיפורה בעובדות רקע, הן לגבי מועד ביצוע העבירה, הן לגבי מצבו של הנאשם בעת ביצוע העבירה והן לגבי נסיבות ביצועה, כשסיפרה: "ילדתי בתאריך 7.9.07. תקופה קצרה אחרי זה, אולי כחודש אחרי זה, הוא בא שיכור עוד פעם. הוא הביא פירות וירקות וזה נשפך לו במדרגות כי הוא היה שיכור. כעסתי על זה. אז הוא בא ונתן לי סטירה בלחי. לא רציתי להתלונן כי רק נולדה לנו התינוקת המשותפת. אחיו בא ושכנע אותי לא להתלונן".

לכאורה יש בגרסתה הסבר לשיהוי בהגשת התלונה ולכבישתה.

אלא, שמעדות הנאשם ומהראיות האובייקטיביות שהוגשו עולה כי שלושה שבועות בלבד, לפני הגשת התלונה וכחודש לאחר שנטען שהנאשם תקף את המתלוננת בסטירה בלחיה, הגיש הנאשם, בתאריך 25.12.07, תלונה נגד המתלוננת על תקיפתו, תלונה שהבשילה לכדי כתב אישום בו הודתה המתלוננת.

מתברר שבעת שנחקרה המתלוננת באזהרה על תקיפת הנאשם לא הזכירה אף לא ברמז את העובדה שכחודש קודם לכן הותקפה על ידי הנאשם.

כבישת גרסתה על תקיפתה על ידי הנאשם גם שעה שהיא נחקרת בחשד לתקיפתו, על פי תלונתו, מעלה סימן שאלה גדול לגבי אמינות גרסתה ובכל מקרה מעורר לפחות את הספק לגבי נכונות גרסתה.

לכך יש להוסיף כי בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם, במהלך חקירתה הנגדית, האם סיפרה על אירוע זה למישהו השיבה: **"אבא שלי ידע ואח של הנאשם ידע, שמו א.. אחיו של הנאשם בא באותו יום של הסטירה לשכנע אותי שלא להגיש תלונה. הייתי בסערת רגשות, התקשרתי לאמא שלו ותמיד כשהיה קורה משהו מישהו מהאחים שלו היה מגיע, והיא שלחה את א.. גם אבא שלי הגיע כי התקשרתי אליו"**.

צודק ב"כ הנאשם בטענה שלא ברור מדוע לא גבתה המשטרה הודעות מאותם עדים, שהגם שלא היו עדים לאירוע, יכלו לחזק, על פי טענת המתלוננת, את גרסתה לפיה התלוננה על קרות האירוע, סמוך לאחריו, בפני אביה ובפני אחיו של הנאשם.

לא זו אף זו אביה של המתלוננת אף הוא היה עד במשפט, כפי שיובהר להלן, ובעדותו לא התייחס לאירוע זה ולא אישר את טענת המתלוננת לפיה סיפרה לו על מה שאירע כבר ביום האירוע.

8. אירועי הפרת ההוראה החוקית באישום השלישי -

אין מחלוקת כי במסגרת החלטה לשחרור הנאשם, שנעצר בעקבות תלונת המתלוננת על תקיפתה ועל איומיו כלפיה, הורה בית המשפט, בתאריך 22.1.08, על הרחקתו מהמתלוננת למשך 30 יום ועל איסור יצירת קשר עמה ישיר או עקיף למשך אותה תקופה.

אין גם מחלוקת כי בתאריך 27.1.08 נכנס הנאשם לדירה, כשהמתלוננת לא הייתה בתוכה.

על פי הראיות הכוללות את עדותו של הנאשם, דוח הפעולה של שוטר הסיוור רס"ל איתי שאמלי (להלן: **"שוטר הסיוור"**) ועדותו בבית המשפט וכן עדותו של עד ההגנה מ. מ. (להלן: **"מ.מ."**), בעת שהנאשם נכנס לדירה באותו יום, עמדו הארונות ריקים מכל בגד או חפץ אישי אחר, של המתלוננת או של הילדים.

על פי עדות הנאשם, שלושה ארבע ימים לאחר ששוחרר נודע לו שהמתלוננת עזבה את הדירה ולכן החליט לעלות לשם. אך בטרם נקט בצעד זה פנה לחבריו, א. ומ.ק.ר וביקש מהם לעלות לדירה לנסות להביא את בגדיו. לדבריו מסר בידיהם את המפתחות ומ. התקשר אליו מהדירה ומסר לו שהבית ריק לגמרי וכי **"אין זכר**

לכך שמישהו גר בבית".

מ. אישר בעדותו, בקווים כלליים את עדות הנאשם ואף שלא הזכיר את נוכחותו של א., סיפר שיום שישי אחד התבקש על ידי הנאשם לעלות לדירה "שיש בה דברים ובגדים", לדפוק קודם על הדלת, לפתוח אותה "כנראה הוא נתן לי מפתח" וכשנכנס מצא "שהכול היה על הרצפה ניירות, קרטונים, מגירות פתוחות ריקות... הבית היה ריק. נכנסתי לסלון והרהיטים היו שם... זה היה כמו משהו אחרי הובלה".

לא נעלם מעיניי שהנאשם לא מסר בהודעתו במשטרה ששלח את מארק או מאן דהו אחר לדירה וכי מ. לא הזכיר בעדותו שעלה יחד עם א., כגרסת הנאשם.

אולם, גם אם אתן משקל מזערי בלבד לעדותו של מ. עדיין עומדת בעינה העובדה, הנתמכת בדוח הפעולה של שוטר הסיור ובעדותו בביהמ"ש, לפיה במועד בו נכנס הנאשם לדירה, כל הארונות שם עמדו ריקים, באופן המלמד על נטישת הדירה על ידי המתלוננת. שוטר הסיור אף ציין בדוח הפעולה שערך שהנאשם הסביר לו שהוא יודע שהמתלוננת "לקחה את כל דבריה מהבית והיא גרה אצל הוריה ב...". לכן חזר לדירה.

המתלוננת עצמה אישרה שלא נשארה בדירה בכוונה להתגורר בה, כי לקח לה יום יומיים להוציא את הדברים שלה ושל הילדים, אף כי הוסיפה שבדיוק באותו בוקר אביה לקח את השקיות של הבגדים, והיא עברה להתגורר בבית הוריה בפתח תקווה. עם זאת טענה כי נכון לאותו יום, בו נכנס הנאשם לדירה, טרם עזבה את הבית משום שנותר לה עדיין לקחת את המיטות של הילדים ואת מכונת הכביסה שלה או המייבש.

נוכח האמור נודעת חשיבות ומשמעות לאופן בו ניסח בית המשפט את הוראת ההרחקה, ככל שהיא נוגעת לשאלה האם הפר הנאשם במעשיו את ההוראה החוקית.

וכך ניסחה כב' השופטת מ. דיסקין את הוראת ההרחקה "נאסר בזה על המשיב להתקרב לבית בו מתגוררת המתלוננת כיום, מעבר למרחק שיקטן מ-200 מ' וזאת למשך 30 יום מהיום" (ההדגשה של המילה "כיום" אינה במקור).

בעקבות האירוע פנה הנאשם בבקשה להבהרת ההחלטה לכב' השופטת דיסקין ובתאריך 3.2.08 ניתנה על ידה החלטה נוספת הקובעת "למען הסר ספק צו ההרחקה מתייחס לבית שבו מתגוררת המתלוננת כיום. המבקש רשאי לחזור לבית בתנאי שהמתלוננת אינה מתגוררת במקום".

העובדות והנסיבות כפי שנפרשו לפניי מעידות שאכן המתלוננת לא התגוררה במועד הרלוונטי בדירה גם אם עדיין לא פינתה את כל תכולתו. העובדה שבדירה נותרו מיטות או אף מכונת כביסה אינה מעידה על מגורים במקום ויש בהן כדי להצביע על כך שנכון למועד זה כבר עברה המתלוננת להתגורר בבית הוריה בפתח-תקווה.

לא למותר להוסיף שהמתלוננת מסרה גרסאות סותרות לגבי מועד עזיבתה את הדירה, כשבתחילת עדותה על האירוע סיפרה שלקח לה יום-יומיים, לאחר מתן צו ההרחקה, להוציא את בגדיה ובגדי הילדים מהדירה, ובהמשך עדותה טענה שבבילילה שקדם לכניסת הנאשם לדירה עדיין ישנה שם ושרק בבוקרו של אותו יום הוציא

אביה את השקים עם הבגדים מהדירה, כשברור שהנאשם נמצא בדירה רק לאחר 5-6 ימים מיום הוצאת צו ההרחקה.

כך או כך כשברור שתכלית ההרחקה לא הייתה מהדירה אלא מהמתלוננת וממקום מגוריה, מרגע שגמלה בליבה של המתלוננת ההחלטה לעזוב את הדירה ולעבור להתגורר עם הילדים בבית הוריה ולאחר שהוציאה לפועל את גמירות דעתה ורוקנה את הדירה מכל בגד או חפץ היכולים ללמד ולהעיד על מגורים במקום לא הייתה עוד מניעה שהנאשם ייכנס לדירה.

על פי המיוחס לנאשם בכתב האישום יום למחרת כניסתו לדירה התקשר הנאשם למתלוננת והתגרה בה, חרף הצו שאסר עליו ליצור עמה קשר כלשהו.

כאן עליי להכריע שוב בין הגרסאות כשלפניי מונחות גרסת המתלוננת מזה וגרסת הנאשם מזה.

מעדותה של המתלוננת עולה כי את התלונה הגישה רק בתאריך 6.2.08, לאחר שעזבה את איזור המרכז ועברה לצפת, אף ששיחת הטלפון, לטענתה התקבלה בתאריך 28.1.08.

על פניו מדובר בהודעה כבושה שאין כל הסבר לכבישתה או למניע להגשתה במועד בו הוגשה.

המתלוננת בעדותה, בניסיון ליצור אווירה של פחד וחשש מפני הנאשם, סיפרה, בעדותה הראשית, כי נאלצה לעזוב את בית הוריה ולהרחיק לצפון - לצפת - "כי המצב היה בלתי אפשרי והייתי חייבת לעשות משהו. הוא השתגע ושיגע את המשפחה שלי כשהייתי בצפת".

בחקירתה הנגדית נאלצה להתמודד עם שאלות שנגעו ליחסיה עם הנאשם לאחר הגשת התלוננת, ובהן פנייתה אל הנאשם שיציל אותה מפני בן זוגה הקודם, מבית אחיו בצפת, אליו, לדבריה, נמלטה מפני הנאשם, כמו גם עם הודעות טקסט ומכתבים שכתבה לנאשם בהן שטחה את אהבתה אליו, ביקשה לחזור לחיקו וכן עם שיחה שקיימה עם יוסי סיאס בתוכנית הרדיו שלו.

בתשובותיה נעה ונדה בין טענותיה כנגד הנאשם שלדבריה היה גבר אלים, עד כי חששה לספר ליוסי סיאס את האמת על יחסיהם, וכי חזרה אליו מאחר שגם בצפת לא היה לה טוב ואבי ילדיה הגדולים איים עליה והגדירה עצמה כ"אישה מוכה תלותית", לבין תיאורים על אהבה עזה לנאשם "אהבתי אותו מאד מאד וכתבתי לו מכתבי אהבה", שבעטיה ניסו לשקם את היחסים ביניהם.

חוסר עקביותה של המתלוננת יחד עם כבישת התלונה, מקשים לבסס ממצאים מרשיעים כנגד הנאשם ללא ראייה תומכת כלשהי.

המשטרה, היא לא עשתה כל מאמץ לחזק את גרסת המתלוננת על ידי הוצאת פלט שיחות טלפון מהנאשם למתלוננת, לאחר שהנאשם הכחיש שיצר עמה קשר טלפוני, בניגוד להחלטת בית המשפט.

9. אירועי האיומים על המתלונן באישום הרביעי -

אין מחלוקת כי בתאריכים 4.2.08 ו- 5.2.08 התקשר הנאשם לביתו של המתלונן, אף שהמתלונן בעדותו מתבלבל מעט בתאריכים ומזיז אותם יום אחד קדימה.

המחלוקת סבה סביב תדירות ההתקשרויות, אופי השיחות ותוכן, האם כטענת המתלונן התקשר אליו הנאשם במהלך היומיים האלה בכל שעה בערך ואיים עליו, כמתואר בעובדות כתב האישום או שמא התקשר פעמיים, פעם אחת בכל אחד מהימים, כדי להודיע לו שבידו הזמנות לדין עבור המתלוננת, כטענת הנאשם.

מאחר שאין עדים לשיחות נותרנו שוב עם עדות מול עדות, כשלא למותר לציין כי המשטרה לא הוציאה פלט שיחות טלפון מהנאשם למתלונן במועדים הרלוונטיים, כדי לבסס, לפחות, את טענת המתלונן לגבי רצף ותדירות ההתקשרויות.

כאמור, על מנת לבסס הרשעה, על יסוד עדות יחידה, על בית המשפט להזהיר עצמו שלפניו עדות משכנעת, ללא רבב, שאינה נגועה בסתירות פנימיות וחיזוניות, המבוססת על אדנים יציבים שאותות האמת נגלים מתוכה.

עדויות של המתלונן אינה יכולה להיחשב א-פריורי ככזו שניתן להשתית עליה הרשעה, כעדות יחידה.

כבר בתחילת עדותו כשל העד, כשסיפר ש"באותו רגע" שקיבל את שיחת הטלפון הראשונה בה איים עליו הנאשם, לדבריו, שיקבל מלחמה ואת בתו "בחתיכות" התקשר למשטרה ונענה שעליו להגיע למשטרה לפתוח תיק ואכן הגיע לתחנת משטרת פתח תקווה שם אף הראה לחוקר, שרשם, "אס-אם-אסים" שקיבל לפלאפון שלו מהנאשם.

בחקירתו הנגדית אישר המתלונן כי כבש תלונתו במשך כיממה והגיע לתחנת המשטרה רק למחרת קבלת שיחת הטלפון המאיימת, בשעות הערב המאוחרות, ולא מיד, כפי שטען בחקירתו הראשית, וכשהתבקש להסביר מדוע הגיע רק לאחר יום השיב **"סליחה, אני גם עובד, לא כמוך, הרבה שנים"**.

לא זאת אף זאת, התברר, במהלך החקירה הנגדית, שלא מוזכרות בתלונתו הודעות אס-אם-אסים, שכביכול קיבל מהנאשם, ואין כל ראייה בחומר הראיות לפיה הציג בפני החוקר הודעות כאלה וכי אלה נרשמו על ידי החוקר.

תמיהה נוספת העולה מעדותו של הנאשם כיצד ידע שההתקשרויות לטלפון שלו, ביום ההתקשרויות השני, שהתקבלו ממספר חסוי הינם מהנאשם. תחילה ניסה לטעון שאין אפשרות אחרת שהרי **"אף אחד לא מתקשר אליי מחסוי. אין דבר כזה"**, אך מיד נזכר שגם מהבנק מקבל שיחות ממספר טלפון חסוי.

מכאן, בשורה של תשובות מבולבלות ניסה להתמודד עם השאלה, כאשר בניגוד לאמרתו במשטרה לפיה **"הוא התקשר בלי הפסקה. כל חצי שעה. ידעתי שזה הוא, ולא עניתי"** טען כי **"כמה פעמים אני עניתי, רק שמעתי וסגרתי..."** כשאת הסתירה ניסה ליישב בהסבר **"אני לא דיברתי. שמעתי מי זה וסגרתי. זה לא עניתי אתה תפסת אותי קצת במילים"**.

איני רואה צורך לפרט את כל התמיהות, התהיות והסתירות העולות מעדותו המבולבלת של המתלונן, אזכיר אך זאת שלקראת סיום חקירתו הנגדית, כשלא הצליח להתמודד עם שאלות ב"כ הנאשם והחל להסתבך בתשובות סותרות לגבי תוכן שיחה שקיים הנאשם עם בנו ס., באותם ימים, והאם במהלכה איים הנאשם על ס. טען כי **"אילו אני עשיתי את כל החומר כמוך, הייתי זוכר. אבל אני באתי לא מוכן..."**.

מנגד עומדת עדותו של הנאשם, שכבר בחקירתו במשטרה הודה שהתקשר פעמיים אל הנאשם, בתאריכים הרלוונטיים, אך זאת, לטענתו, אך ורק לצורך תיאום עמו למסירת הזמנות לדין בבית המשפט לענייני משפחה. את ההזמנות הציג בפני החוקרת ואף אישר כי נסע יחד עם אחר לביתו של הנאשם כדי למסור את הזימונים, האחר עלה לשם אך סרבו לפתוח בפניו את הדלת.

על גרסה זו חזר גם בעדותו בבית המשפט ואף הביא לעדות את חברו מ. שאישר את גרסתו.

10. המסקנה העולה מכל האמור לעיל שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר את המעשים שיוחסו לנאשם בכתב האישום והתוצאה היא שאני מזכה אותו מכל העבירות, כאמור בפתח הכרעת הדין.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ד, 20 ינואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה